

Izhaja vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih, ob 5 zjutraj, ob ponedeljkih ob 8 dopoldne.
Uredništvo: Ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20, 1. nadst. — Vsi dopisi morajo biti posiljeni na uredništvo. Nepriljubljena pisma se ne vrnejo.
Vredn. list in odgovorni urednik: Stjepan Grgić. Lastnik konaraj: Stjepan Grgić. — Zvez. tiskarna „Edinosti“, vpisane zadruge: 2 omejenih poročilov v Trstu, ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20.
Telefonska uredništva in uprave: 11-57.
Naročnina: Za celo leto K 24.—
za pol leta 12.—
za tri mesece 6.—
za nedeljsko izdajo za celo leto 5.20
za pol leta 2.60

EDINOST

Posamezne številke „Edinosti“ se prodajajo po 6 vinarjev, zastarele številke po 10 vinarjev.
Oglasi se računajo na milimetre v širini ene kolone.
Cene: Oglasi trgovcev in obrtnikov mm po 10 vin.
Osmrtice, zahvale, poslanice, oglasi denarnih zavodov mm po 20 vin.
Oglasi v tekstu lista do pet vrst K 5.—
vsaka nadaljnja vrsta 2.—
Mali oglasi po 4 vinarje beseda, najmanj pa 40 vinarjev.
Oglase sprejema inšerati oddelček „Edinosti“. Naročnina in reklamacije se pošiljajo upravi lista. Plačilo se izključno in upravi „Edinosti“. — Plača in toži se v Trstu.
Uprava in inšerati oddelček se nahajata v ulici Sv. Frančiška Asiškega št. 20. — Poštneštanski račun št. 841.652.

Napredovanje Nemcev ob Bzuri in Rawki. - Ruski napadi v zapadni Galiciji odbiti.

Ob Pilici, v vzhodni Prusiji in na severnem Poljskem položaj neizpremenjen. - Artiljerijski boji v Franciji.

Z avstrijsko-ruskega bojišča.

DUNAJ 3. (Kor.) Uradno se objavlja: 3. januarja opoldne.

Zopetni poskusi sovražnika, da bi predri našo bojno fronto zapadno in severozapadno od Gorlice, so se ponesrečili s težkimi izgubami za sovražnika.

Tekom teh bojev, ki so trajali ves dan, so naše čete zavzele z bajonetnim naskokom južno od Gorlice neko višino, za katero se je vršil hud boj. Pri tem je bil en sovražni bataljon potolčen, uplenjeni dve strojni puški, ujetih 850 vojakov, 1 štabni oficir in 4 subalterni oficirji. Uplenjeno je bilo tudi eno sovražno letalo, ki je bilo sestreljeno.

Na ostali fronti nobenih dogodkov. Namestnik šefa generalnega štaba, pl. Höfer, iml.

Položaj na avstr.-ruskem bojišču.

Vojaški sodrnik graške „Tagespost“ poroča 2. t. m. takole o položaju na avstrijsko-ruskem bojišču:

Na galicijskem bojišču od včeraj ni bilo nikakih izprememb. Rusi so pod vtiskom velikanskih izgub, ki so jih zadele, začelo ustavljati napade na bojno črto ob Dunajcu in Biali. Kakor se zdi, čakajo ojačenj, ki jih najbrž odzveje obilgova armadi, ki stoji pred Przemyslom.

Ker jima prodiranje naših čet od Užoskega prelaza proti Turki ogroža njihove zveze z ozadjem, je bilo to povod, da so poslali znatna ojačenja v smeri proti Užku. S tem je dosežen namen našega tamošnjega prodiranja, kajti naše v Karpatske in lesu stoječe čete pač do trenutka, ko pade odločitev na glavnih bojiščih, nimajo druge naloge, nego da preprečijo ruski vdor na Ogrsko in z brezobzirnimi napadi pritegnejo naše čim največ ruskih moči. Vrednost delovanja, ki se opravi tu, je razvidna, če pomislimo, da naše hrabre karpatske čete zadržujejo v karpatskih prelazih nad stotisoč Rusov.

Ob dolnji Nidi je boj neodločen. Tudi tu je nastopil majhen premor. Skoraj dva tedna trajajoči ruski napadi proti Dunajcu in Nidi, katerih smoter je bila ofenziva proti Krakovu in razpršitev avstroogrsko-nemške bojne črte od juga sem, so ostali brezuspešni. Napadna moč Rusov je bila močno oslabiljena. Potrebovali bodo novih ojačenj, vsled česar pa se omaje njihova fronta na srednjem Poljskem. Tako clajuje junaška avstroogrška defenziva ugodno odločitev na severu.

O ruskih četah, ki se nahajajo v Karpatih, poročajo iz Munkacsia 1. t. m.: V Karpatih, deloma v bližini gorskega grebena, deloma pa tudi že na galicijskem karpatskem pobočju se nahajajo sledeče ruske moči: Pri Libuchi in Dostoki 112. polk, dva bataljona tega polka čuvata železniški nasip severno od Volocza. Med Torony in Majdanko so zakopani polki št. 309, 310 in 311. Polk št. 136, ki je bil prej zasedel Alsouereczke, se je umeknil v Turko v Galiciji.

Iz Mezlaborca poročajo: Naše čete so pri Lukpowem popolnoma ustavile rusko prodiranje. Pri Užoku so naše čete začele ofenzivo in zasledujejo sedaj sovražnika po galicijskih tleh Tatarska steza, prelaz, ki vodi v marmaroško županjo, je tako utrjen in zavarovan, da tu sovražni vdor ni verjeten. V okolici Torony so imeli obsejnejši boji ugoden izid. Za zemlinsko županjo ni nikake nevarnosti.

Z nemško-ruskega bojišča.

BERLIN 3. (Kor.) Veliki glavni stan, 3. januarja 1915.

Vzhodno bojišče.

V vzhodni Prusiji in na severnem Poljskem nobenih izprememb.

Na Poljskem, zapadno od Visle, se je našim četam po večdnevem hudem boju posrečilo zavzeti izredno močno utrjeno oporišče ruske glavne pozicije, Borzymow, pri čemer so ujele 1000 vojakov in uplenile 6 strojnih pušk. Rusi so v treh nočnih napadih poskušali zopet osvojiti Borzymow. Njihovi napadi so bili odbiti s težkimi izgubami.

Tudi vzhodno od Rawe je naš napad počasi napredoval.

V ruskih poročilih večkrat omenjeni uspehi pri knowlodu so popolnoma izmišljeni. Vsi ruski napadi v dotičnem ozemlju so bili odbiti z velikimi izgubami za Ruse in se včeraj niso več ponovili.

V ostalem je položaj vzhodno od Pilice neizpremenjen.

Vrhovno armadno vodstvo.

Položaj na nemško-ruskem bojišču.

Petrogradski list „Novoje Vremja“ piše, kakor poročajo graški „Tagespost“, o položaju na nemško-ruski bojišču takole:

Cujejo se sedaj večkrat izrazi začudenja, da sporočila našega generalnega štaba vedno

javljajo, da ni nikakih izprememb v središču, dasiravno se danzadnem vrše najljutejši boji na vsem polukrogu, ki ga tvori naša fronta pred Varšavo. Vzrok za to je očividni. Nemci nas prekašajo najbolj in tudi edino le s svojo sposobnostjo manevriranja. Ne da bi bili njihovi strateški načrti boljši od naših, pač pa razpolaga maršal pl. Hindenburg s hitrejšimi sredstvi za njih izvedbo. Dokler se razvija nemški manever, se doseže uspeh s hitrostjo in točnostjo. Šele tedaj, ko je manever popolnoma izveden, se more boj zopet nadaljevati z enakim razjem. Ne da se tajiti, da je v zadnjih dneh Hindenburgovo kretanje doseglo višek učinka. Po hitrosti svojega manevra so Nemci dospeli v frontašno pozicijo Ravka-Pilica-Dunajec. Tu se jim trdovratno ustavljam.

Izprememba tega položaja bi se mogla dogoditi le iz dveh vzrokov. Prvič, ko bi Nemci hoteli izvršiti nove, nepričakovane manevre, drugič pa, če obraba, ki se mora izvršiti, oslabi ofenzivno moč Hindenburgovih čet. Kar zadeva prvo točko, se zdi, da se vrše iz Torunja strateške kretanje, ki jih moramo zasledovati z največjo pažnjo. Vkljub velikim težavam, ki se jim stavijo na pot, Nemci se niso opustili boja proti našemu centru in se zdi, da hočejo z vso močjo pretrgati zvezo med našim desnim krilom, ki je usmerjeno proti Vzhodni Prusiji, in našim središčem na Poljskem. Da bi pa mogli izvesti ta načrt, morajo dobiti reko Bzuro neizpodbitno v svojo posest. Ra no in s snegom pokrito ozemlje je brezovno ugodno njihovemu namenu. Reka pa dosega, kar je neobičajno, še ni zamrznila in tvori torej naravno oviro. Poleg tega se nahajajo tamkaj, vsaj ob dolnjem teku, močne ruske utrobe, ki so bile napravljene že zdavnaj pred vojno.

Kar se tiče operacij proti Galiciji, priznava „Novoje Vremja“, da trenutno ne more več biti govora o ogroževanju Krakovega po ruskih četah. Šele ko zopet zavzamejo gornji tek Pilice, se more zmagovalno pričeti mora ruska ofenziva.

Z nemško-francoskega bojišča.

BERLIN 3. (Kor.) Wolffov urad poroča: Veliki glavni stan, 3. januarja 1915.

Zapadno bojišče.

Pred Westendom se je pojavilo včeraj opoldne par od torpednih čolnov spremenjanih sovražnih ladij, ki pa niso streljale. Na vsej zapadni fronti so se vršili artiljerijski boji.

Sovražni infanterijski napad se je izvršil le severozapadno od St. Menchouida, ki je bil odbit s težkimi izgubami za Francoze. Vrhovno armadno vodstvo.

Francoska letala nad Lisidorom.

BERLIN 2. (Kor.) Wolffov urad poroča: Dve sovražni letali ste letali včeraj nad nezavarovanim krajem Lisidorom pri Saarlouisom in ste vrgli več bomb. Iznikli ste nato v smeri proti francoski meji.

Nemški letalci v Franciji.

LAYON 3. »Le Noveliste de Lyon« poroča iz Furnesa: Okraja Furnes in Couderque sta vsled metanja bomb nemških letalcev močno trpela. Mnogo ljudi je bilo ranjenih, več ubitih. Bombe so bile polne šrapnelskih krogelj, ki so preluknjale zidovja hiš.

Angleško linijsko ladjo „Formidable“ potopili nemški podmorski čoln.

BERLIN 3. (Kor.) Uradno se poroča: 1. januarja ob 3 zjutraj je eden naših podmorskih čolnov, kakor javlja brezlično, v angleškem Kanalu, v bližini Plymoutha potopil s torpednim strelom angleško linijsko ladjo »Formidable«. Podmorski čoln je zasledoval in obstreljeval angleški rušilec torpedovk.

Namestnik načelnika admiralnega štaba: pl. Behnke.

Vojna s Turčijo.

Prodiranje Turkov v Kavkaziji.

CARIGRAD 2. (Kor.) Uradno poročilo glavnega stana pravi:

Naše čete so včeraj zasedle Ardaghan. Oddelki naših čet, ki operira v porečju Coroka, je dne 28. decembra pri prodiranju proti Ardaghanu zadel na ruske čete, ki so bile odbite.

Pod poveljstvom generala Zašena stoječe obrambne čete Ardaghana so štele 3000 mož pehote in 1000 kozakov s šestimi poljskimi topovi in dvema strojnima puškama.

Zjutraj dne 29. decembra so prešle naše čete kljub številni premoči sovražnika brez obotavljanja v napad na dobro utrjeno in z artiljerijo krite sovražne pozicije. Krvavi boj se je končal proti večeru z begom Ru-

sov, ki so imeli težke izgube, dočim so bile naše izgube le neznatne.

Pred begom so Rusi zažgali velik del mesta in municijske in življenske zaloge, oplenili posestva muslimanov, ki so bili tudi mučeni. Nekemu muslimanu so bile izkoprane celo oči, več moških in žensk pa je bilo prebodenih z bajonetom. Velike množine municije in vojnega materijala, kakor tudi del sovražnega trena je prišel v naše roke. Veselje od ruskega jarma osvobodjenega prebivalstva je neopisno. Hrabrost prostovoljcev, ki so se borili ob strani naših čet, je treba še posebej omeniti.

V Perziji je opaziti enako naklonjenost naših perzijskih bratov. Dne 29. decembra so naše čete skupno s perzijskimi plemeni pri Meyanduvahu, 50 km severovzhodno od Savčbulaka, popolnoma potokile 5000 Rusov, ki so razpolagali s topovi. Sovražnik je imel 200 mrtvih in veliko število ranjenih. Uplenili smo šest topov, mnogo pušk, municije in vojnega materijala.

Glasom nekega poročila iz Erzeruma so na potu v Erzerum veliki transporti ujetih Rusov, kjer se jih nahaja sedaj že 650.

CARIGRAD 3. (Kor.) V Erzerum je prišel danes drugi oddelček ruskih ujetnikov. Bilo je 650 mož in 1 oficir.

CARIGRAD 3. (Kor.) Iz zanesljivega vira izhajajoča brzojavka iz Ištana, na turškem ozemlju zapadno od Tavškerta ležečem kraju, pravi: Prodiranje turških čet v Kavkaziji je prava osvobodilna vojna. Razven Tavaskiarja in Tiskerta so zasedle naše čete Zukule, kjer jim je bil prirejen sijajen sprejem.

Včeraj so poskušali kozaki napad na turške pozicije v okolici Pančurda, vendar so se morali vsled junaškega odpora turških čet umakniti z velikimi izgubami. Brzojavka pravi dalje: Iz simpatijskih manifestacij muslimanskega prebivalstva je razvidno, da je odbila osvobodilna ura Kavkaziji.

Nemiri v Albaniji.

RIM 3. (Kor.) »Giornale d'Italia« poroča: Stanje v okolici Drača postaja resno, ker so ustaši odločeni, da zasedejo mesto, od katerega niso oddaljeni daleč. Medtem pa je neposredna nevarnost za mesto izključena, kakor je povzeli iz najnovejših naših vladi došlih poročil, ker so vojne sile Esad paše precejšnje. Pod vodstvom Esad paše se njegove čete energično zoperstavljajo. Medtem pa se ponovno povdarja, da vesti, razširjene v Draču in okolici glede skorajšnjega izkrcanja italijanskih mornarjev ne smejo vzbujati mnenja, da bi vlada hotela poseči po tem sredstvu.

Te vesti izhajajo edino iz utemeljene bojzani italijanskih in tujih kolonij. Gotov je samo, da je italijanska vlada odločena, da štiti tuje naselbine v Draču. V tem slučaju se odpošlje, ako bi uporniki napadli Drač iz bližine, admiralu Patrisu transportna ladja na razpolago. »Giornale d'Italia« pravi, da ta vest izključuje »implicit« misel izkrcanja, ker je previdljivo, da bi bilo v slučaju resnih dogodkov v Draču ogroženi ptuji državljani sprejeti na krov naše ladje.

RIM 3. (Kor.) »Giornale d'Italia« poroča iz Drača: Bitka med četami Esad paše in ustaši se v okolici Drača nadaljuje zelo vehementno. Izid ni še gotov. Vstaši, katerih je mnogo, razpolagajo z mnogobrojnim orožjem. Esad paša, ki je prišel v Drač, da bi s člani senata, zunanjimi zastopniki in drugimi notabilitetami posvetoval glede boljše organizacije in upora vstašev, se takoj zopet poda na bojno fronto, da se postavi na čelo četam, ki so mu zveste ter da se bojuje proti vstašem. Stanje postaja vedno resnejše. Vojna ladja »Sardegna« je še vedno tukaj. Njena navzočnost pomirjuje prebivalstvo in tuje naselbine, ki so zelo v skrbeh.

RIM 2. (Kor.) »Tribuna« poroča, da je dospela iz Valone v Drač bojna ladja »Sardegna«, kjer je bila pozdravljena od italijanske kolonije z velikim veseljem.

List označuje vest, da namerava vlada poseči v Draču po istih odredbah kakor v Valoni, za fantastične.

Tudi »Giornale d'Italia« izjavlja, da ima navzočnost »Sardegne« pri Draču le namen, varovati življenje in lastnino prebivalstva. Ni misli na okupacijo ali izkrcanje čet, ampak gre le za vzpostavitev miru.

»Idea Nazionale« označuje vest, da so bili v Draču izkrcani mornarji, kot napadno. Izkrcanje se ni izvršilo, niti ni bilo nameravano.

Dr. Spaljković o stališču Rusije pred vojno.

BERLIN 3. (Kor.) »Norddeutsche Allgemeine Zeitung« piše pod naslovom: »Izjave

srskega poslanika v Petrogradu« sledeče: List »Novoje Vremja« z dne 10. (23.) prošlega meseca priobčuje pogovor med svojim zastopnikom in srskim poslanikom Spaljkovićem v Petrogradu, iz katerega posnemamo sledeče:

Poslanik me je spomnil na dan 11. (24.) julija prošlega leta, ko nam je bilo vsem znano, da je edini izhod iz težavnega stanja samo vojna. Imel sem, tako je rekel poslanik, razsežen pogovor z ministrom za zunanje zadeve, Sazonovim, ki je nastopal zelo odločno in je izjavil kategorično, da Rusija v nobenem slučaju ne bo trpela agresivnih dejanj proti Srbiji. Minister mi je povedal, da je imel priliko, da je iz tega razloga govoril čisto odkrito z nemškim poslanikom, grofom Pourtalesom. Vodja ruskega diplomatskega resorata je izjavil zastopniku nemške države, da napad na Srbijo tangira največje ruske interese in da bi bila zato cesarska vlada prisiljena, da poseže po onih odredbah, ki se ji bodo v sedanjem slučaju zdele primerne.

Ta Spaljkovičeva izjava je zelo interesantna. Kakor je v nemški beli knjigi doganjano, je Sazonov grofu Pourtalesu izjavil samo, da Rusija ne more pristopiti, da bi se avstro-ogrsko-srbski spor zbral samo med prizadetimi. Do sedaj nismo poznali oblike, v kateri je Sazonov oddal jedro teh pogovorov naprej. Iz priobčenj lista »Novoje Vremja« doznajemo prvič, da je Sazonov s'oril to na način, ki jo je bil podal nemškemu poslaniku in ki pomeni odprto grožnjo Rusije nasproti Nemčiji in njeni zaveznici za slučaj, če bi se Avstro-Ogrska držala zahtevati brez ruskega privoljenja zaščitenja od Srbiji.

Ko se je srska vlada vsled Sazonove izjave čutila varno, se seveda ni čuditi, da je srska vlada, zanašajoč se na zagotovljeno j rusko pomoč, odklonila avstro-ogrski ultimatum in pustila, da je prišlo do vojne. S tem je sedaj tudi od strani pripadnikov trosporazuma uradno doganjano, da Rusija že v začetku krize ni mislila na to, kako bi se ta poravnala, temveč, kako bi se poostрила.

Amnestija za vojaške begunce v Italiji.

RIM 3. (Kor.) Italijanski kralj je izdal amnestijo za naborne begunce do letnika 1894 za armado in do letnika 1893 za mornarico, kakor tudi amnestijo za vojaške osebe, ki so zakriville pred 31. decembrom 1914 navadno begunstvo.

H katastrofi angleške križarke »Formidable«.

KOPENHAGEN 3. (Kor.) »Berlingske Tidende« poroča iz Londona: Četudi dosedaj še ni nobenih poročil, so mornariški izvedenci vseh listov edini v tem, da je bila vojna ladja »Formidable« potopljena od kakega podmorskega čolna in da ni zadela na mino.

»Daily Telegraph« izjavja: Ta izguba je iz mornariškega stališča najresnejši udarec, ker je bila ladja kljub zastarelosti še porabljiva. Občutna je tudi izguba na moštvo in oficirjih.

Z južnega bojišča.

Piše Drejček.

24. XII. 1914.

Čeprav nas živi letos vse polno tržaških Slovencev daleč od svojega ljubljenskega doma, mi verjemite, dragi čitatelji »Edinosti«, da mislimo vedno na svoj domači kraj in na svoje rojake. Med gromom, ognjem in svinčnim dežjem so nam misli na sivoce, na prijatelje, na domači kraj in domače razmere vedno najlepša uteha, najlepše misli. »Edinost«, da, tudi ti si nam lepa misel. Vesel sem bil, ko so me tovariši v podzemskih rovih vpraševali:

»Gospod učitelj, ali je prišla »Edinost«?

Neredno dobivamo pošto. Iz poldrug mesec starih listov in pisem smo včeraj kar požirali »novice«. Upamo, da bo odlej bolje, vsaj za »Edinost«. Nekdo, ki jo je precej redno dobival, je revež bogve v kateri bolnišnici in mi jo sedaj dobivamo zanj. To ni v vojski nič čudnega, pač pa nekaj čisto navadnega. Oni »mladi« tržaški »fantje«, ki so v zadnjem času potrjeni, si to lahko zapomnijo, morda jim bo koristilo. »Edinost« pa naj mi ne zameri, če se nekoliko vmešavam v njene posle. Ob novem letu njeni gospodje uredniki po običaju svojim čitateljem pokličejo v spomin kar se je tekom leta zgodilo. Tudi letos store to gotovo. No, v drugem polletju smo mi, ki smo pod orožjem, videli še kaj drugega. Morda bodo tega ali onega čitatelja zanimali ti dogodki, če se vam zdi vredno, gospod urednik.

»Kuge, lakote in vojske reši nas, o gospodi!« molijo naše žene po popoldan-

skih molitvah po cerkvah. Kako bolj iz srca bi prihajal ta »reši nas«, ko bi človek mislil, ko to reče, na vojno. Zato pa je jasno, da ne bom delil dogodkov v vsele in žalostne, kot gospod urednik, ampak so vsi dogodki žalosti, tužni, vse sam minus.

Padli učiteljski tovariši.

Imel sem prijatelja, Leonowitza se je imenoval in je bil ravnatelj meščanske šole v malem mestu zapadne Galicije. Že v Puli se je veselil, da ni v Galiciji in da je bolje vendarle v Srbiji.

»Domovina moja je težko izkušana«, mi je rekel in za ženo se je bal, da se jej kaj zgodi. Še bolj vesel je bil, ko je v Srbiji postal »ordonanc«, prenašalec povelj in ukazov. Revež, morda je to bila njegova nesreča. Po čisto odprtem polju je moral do poveljnika bližnjega polka. Kroglja ga je zadela ravno v srce. Naj bi mu bila lahka vroča balkanska tla, na katerih je večkrat sanjal o srečni bodočnosti svoje domovine Poljske.

Tovarišu Frlanu iz Studenega pri Postojni se je tudi zdelo, da je manj nevarno biti »ordonanc«, kot se boriti. Padel je, izvršujoč vestno povelje, ki mu je bilo dano. Nedaleč od Zupanjca ob Ljugu, pritočku Kolubare, počiva na koruznem polju.

Poljaku in Slovencu ob strani omenjam tudi Budkovića, hrvatskega učitelja iz Istre. Mlad, poln nad in idealov — saj smo o njih govorili v kraljevskih toplicah Kobiljaci — je padel na nekem griču blizu Arangeljovca. Tovarišu Sestan, tudi istriški učitelj, mi je prinesel vse, kar je dobil v pokojnikovih žepih. Pogledal je v stran, ko mi je izročal listino, v kateri je bila slika pokojnikove zaročenke. Bal se je, da bi opazil solze v njegovih očeh. Sestane! Morda si opazil, da sem se ozrl jaz v nasprotno stran . . .

»El ga trova la formola.«

Tik ob potoku je rastlo mogočno drevo, njegove korenike, ki so štrlele proti vodi, so nam tvorile najlepšo streho proti srbskim škrljancem, kakor pravimo njihovim šrapnelom. Streha je bila naravnost izborna, jaz sem se upal tisti dan celo trditi, da je dosti sigurna celo proti granatam. Naslednji dan sem se prepričal, da bi bilo to res edino v slučaju, če bi granata padla na mehka tla, se zarila v zemljo in ne eksplodirala, kajti drugi dan je prihrčala taka sraka dva metra od vogla hiše, kjer smo imeli svojo pomožno postajo (Rdečega križa). Dvignila in pretresla je celo hišico, a ilnate srske koče ni podrla, ker ni eksplodirala. Nekaj Italijan je vzkliznil, ko se je zavedel:

»Mamma mia, che razza di saluti.«

V zgornj omenjeni naravni rov ob potoku pa niso prihajale kroglice od šrapnelov, pač pa ranjeni iz bližnjih manj sigurnih rovov. Kunal se jim tam celo čel in zajemal vodo iz potoka. Naenkrat priteče neki triještvin ves upehan iskat sanitetno patrolo za nekega težko ranjenega, obenem pa mi žalostno zaupa:

»Signor maestro, fiol d'un can de Emilio, a, el ga trova la formola anche lu, el sa?«

Emilio je pritekel ves sključen, da ne bi ga še kaj zadelo — šrapnel mu je odnesel dva prsta — in zajamral:

»Su mare, che brusori!«

»Tasi monighella, che te ga trova la formola de tornar a Pola« je bil odgovor njegovega zdravega prijatelja.

Rojak iz Prebeneda.

Na istem griču, kjer je padel kolega Butkovič, so kroglice švigale tako gosto, da nisem več sklanjal glave pred njimi. Sovražnikovo topništvo je čez nas obstreljevalo naše topniške pozicije. Granate in šrapneli so padali vse naokoli, iskaje naše baterije, ko sta dva prostaka bolj prinesla kot pripeljala ranjega vojaka. Bil je to komaj enindvajset let star vaški fant iz Prebeneda poleg Doline. Storila sva s tovarišem bolničarjem vse mogoče, da bi mu rešila življenje. Imel je prestreljen vrat in v njem dovodnice. Izkrvavel je v nekoliko minutah, ne da bi mogel kaj izpregovoriti. Pri njem sem dobil mašno knjižico, rožni venec, nad petdeset kron in dnevnik, s prošnjo, naj ga tisti, ki ga dobi, pošlje njegovim staršem.

V knjižici se poslavlja od svojih staršev, sestre in njenih otrok. Piše, da je to pisal zdrav, a da ve, da bo moral umreti. Prosi jih oproščenja za morebitne razsultive in želi srečnega svidenja na drugem svetu. Pisal je to 6. novembra, umrl pa je 6. decembra. Slučaj? Vojaki nekega ogrskega polka, ki so bili tam v rezervi, so mu izkopali grob. Stal sem ob grobu in zrl v ono mlado, blede, vendar še skoraj toplo lice. Vseeno kolikoli so švigale kroglice, ko je prišel mimo poveljnik moje stotnje,

nadporočnik Eichberger, iz slovenskega Stajerskega. Ustavil se je in stopil v bližnji vrst, natrag šop krizantem in jih položil na prsi padlemu junaku, pogledal je mene in si rekel:

»Pojdite proč, preveč trpite!«
Solnce je že zašlo za gore, le krvavo rdeča lisa je ločila nebo od zemlje. Toli-ko pa je še bilo svetlo, da sem napisal na križ junakovo ime. S pokojnikovim rožnim vencem sem privezal na križ nadporočnikove krizanteme in zasadil križ na grob. Ko smo drugi dan odhajali, sem se v miru parkrat ozrl na ta križ na gori.

Stotnik je padel.

Z gore se je šlo v dolino, iz nje pa zo-pet na grič. Bataljon je vodil stotnik, strog, a pošten in dober človek. Bržkone Hrvat. Pred nami je korakal ogrski polk, sovra-znikova konjica in strojne puške so nas obdelovale, da je bilo kaj. Naenkrat kre-ne naš poveljnik z grlica v smer proti so-vražniku. Stotnik je pa to tako hitro in premeteno okoli nekega gozdiča, da so-vražnik tega ni opazil. Korakali smo so-vražniku mnogo bližje, nego Ogrji, in celo po glavni cesti, a popolnoma skriti in niti ene kroglice ni bilo proti nam, medtem ko so se nad nami križale kroglice ogrskega polka in sovražnih strojnih pušk. Naš stotnik je postavil prst na čelo in s tem hotel reči:

»Vidite, kaj se pravi, voditi varno svo-je vojske!«

Komaj nekaj par sto korakov pozneje se je obrnil in počakal, da se bataljonu te-son priklučijo tudi zaostali. Živili! Brez poka je priletela kroglica, zadela stotnika v prsi, prišla iz hrbta zopet ven, zadela za njim stoječega kadeta v suknjo, in ne da bi ranila tega slednjega, padla mrtva na tla.

Stotnika smo nezvestnega in iz ust krvavečega prenesli v bližnjo kočjo. Pu-stil sem pri njem patroljo rdečega križa. Ne vem, kaj se je zgodilo vse ž njim. Od sedaj poveljuje bataljonu zopet naš tolmin-ski rojak, nadporočnik Ravtar.

Naše sinje morje.

Ko smo prišli v kako srbsko hišo in vprašali leba, sliv ali kaj drugega, nas je gazdarica sprejela:

»Nema, boga mi, nema.«

Stisnila je rame in razširila roke kot mašnik, ko reče »Dominus vobiscum«. Začetkomu smo verjeli, da nema, pozneje pa ne več. Nekateri so se baie navadili stisniti za puško, drugi so pokazali denar in največkrat se je videlo, da oni »boga mi« ni bil »za res«, ampak tako iz navade rajni tudi v tem slučaju. Mi, mi smo pa gazdaricam rekli, da razumemo njihov je-zik in da smo od »sinjeg mora«. Oh, kako rade poslušajo gazdarice in tudi stari čiče (strijci) pripovedovati o sinjem morju. Tarnale so:

»Naša vojska, pa vaša vojska, pa sve odneli.«

Slednjič pa je za pripovedovalce o si-njem morju le še kaj ostalo in še pustili smo šljiv, medu in rakije. O sinjem morju ti sanjaci najrajši slišijo govoriti. Poslušaj-o, vprašujejo, komentirajo, primerjajo. Nedaleč od srbske prestolnice me je pis-mena ženska, ki je govorila o tripelenten-ti in aleanci kot kakšna Kranjica o očenašu in češčenimariji, vprašala, na primer, kaj je med morjem in suho zemljo, kaj je med sinjim morjem in sinjim nebom, tam daleč namreč, kjer neha eno in začneja drugo. Čiči pa ni šlo v glavo, da je Trst tako da-leč od Drača, ko sta vendar oba poleg sinjega morja.

Kroglica, ki je zgrešila cilj . . .

Nekega večera sem prišel s štirimi vo-jaki v precej lepo domačijo v Barzilovici, ki je bila šele 24 ur v naši posesti. Doma-čini so bili tihi in otožni, še »nema« niso preveč »poudarjali«. Tudi jih ni zanimala po-vest »sinjega morja«. Ko smo že precej časa sedeli pri ognju, smo izvedeli, da je vzrok molčanju in žalosti nesreča, ki se je zgodila pretečeni dan v tej hiši. Naše top-ništvo je prejšnji dan pregnalo iz Barzilo-vice srbsko vojaštvo, ki se je utaborilo v že pripravljenih rovih na bližnjem griču in streljalo na našo pehoto, ki je hotela zasesti selo. Gospodinja hiše, v kateri smo se nastanili, je stala v kuhinji, zrla na og-njišče in poslušala grozno pesem neizbir-nih svinčenk, ki so švigale okoli hiše. U-soda je hotela, da je srbska kroglica, iz-streljena na griču, zgrešila cilj, zadela in

prevrtila kuhinjski zid, zadela v tilnik hišno gospodinjino in je na čelu prišla zopet iz glave. Vdovcu-možu je bilo najhujše, da ni gazdarica nič več izpregovorila. V tej hiši smo plačali vse: rakijo, šljive in pogosto.

Zjutraj je, kot da je vzhajajoče solnce vzbudilo žalost prejšnjega dneva, v bliž-njem sadnem vrtu na svežem, s cvetjem okrašenem grobu svoje matere plakala e-dina neomožena hči tako otožno, mlo in čudno, da mi je prijatelj profesor Campi-telli rekel:

»Che canto triste e strano.«

Ko smo odhajali, sem stisnil gospodarju roko. On ni jokal, a imel je tako vdre-oci, da sem mislil, da vidim dve luni v onih velikih kolobarjih, ki jo obdajajo ob ve-čerih pred burjo. Starček se mi je zasmilil v srce, hotel sem ga potolažiti in sem mu rekel par tolažilnih besed, a on mi je v zahvalo povedal še sledečo nesrečno dogodbo iz bližnjega sela, čigar imena si nisem zapomnil.

V enakemu boju, kot je bil omenjeni v Barzilovici, čigar žrtva je bila njegova uboga žena, so se ženske — moški so itak skoro vsi v vojski — stiskale na ognjišču in čakale, da se zunaj ožen in vihar vsaj oddalji. Niso čakale dolgo. Napad od strani naše pehote je bil tako hudo, da se je na-sprotnik kmalu umeknil in pojačal svoje streljanje šele na bližnji višini. No tudi od tu so ga kmalu pregnali s pomočjo topni-štva. Ženske so se okoli ognja oddehnile, ko se je pomirila okolica, govorile so glas-neje, domačica pa je vstala in odšla v bližnjo sobo, kjer je ležalo njeno poldru-go leto staro dete v mehki ponjavi. Dete, ki ni vedelo, kaj pomeni peklenško pokanje okoli hiše, je dvignilo glavico iz mehkih pernec in zopet je hotela usoda, da je srbska kroglica zahtevala zopet srbsko žrtev. Ubogo dete, a še bolj uboga mati! Starec je trdil, da bi se bila kroglica gotovo ustavila v ponjavi, v pernecih, ko ne bi bilo dete dvignilo glavice ravno tedaj, ko je prižvižgala mimo kruta svinčenka.

Rojaki, za novo leto vam o teh dogod-kih piše domov rojak z bojišča, a piše o božiču, sedeč na slami, na kolenih. Jasel ni, jasic tudi ne. Dovolite mu, da vam za novo leto vošči z božičnim pozdravom: »Mir ljudem na zemlji!« Prihaja mu ta pozdrav iz srca. Verjemite! Če je pozdrav zamenjal, mu odpustite, saj je sedaj tako vse zmešano in zamotano, a njegova za-menjava ni bogve kako nerodna. Naj bi vsaj v novem letu zavladal mir na zemlji; za božič ga še ni bilo.

Sličice iz vojne.

Prvič na poizvedovalni službi. Neki vo-jak je pisal svojim ljudem tole pismo: Na-stanjeni smo v vasi, in nudi se mi prilika, da vam pišem, kar sem doslej doživel. Včeraj sem bil prvič na poizvedovalni slu-žbi v smeri proti K. Zjutraj ko so prvi pe-telini peli, smo odhajali iz N. Bilo je oblač-no in gosta megla nam je zapirala pogled v daljavo, kar je našo službo jako otež-kočilo. Poleg tega je hribovita pokrajina z globokimi lokvami izsedovanje delala še bolj opasno. Ob 11. uri smo primaršira-li v mestecu J., kjer se nam je reklo, da so v bližnji vasi kozaki. Štiri jezdece sem poslal naprej, kot prednjo stražo, sam pa s 26 možmi sem ostal za drevjem kakšnih 200 korakov proč od vasi. Prva dva jez-deca sta prejahala vasico povsem mirno. Po kozakih ni bilo ne duha ne sluha. Dru-ga dva dragonca sta jahala okoli vasi. Kar v diru prijezdi eden dragoncev s poročil-om, da je slišal v skednju konjsko reče-tanje. Vzel sem s seboj tri jezdece in smo se v roku, oddaljeni drug od drugega 200 korakov, bližali s karabinerji v roki vasi na 50 korakov. Ali nič se ni genilo. Še sem se mislil neskrbno vrniti, ko se je nekaj črna zgenilo, kar je vzbudilo moje po-zornost. Zgleno mi je v glavo, da je nemara kozaka čepica, pa sem brez pomude us-trelil v tisto smer. Ali istočasno so se odzvali tudi drugi strelji. Priznavam, da me je obšel strah, zakaj kroglice so žvi-žgale tik naših glav. Ali naših ni bil nihče ranjen in mi smo se vrnili, ker naša nalo-ga je bila, sovražnika izslediti, ne pa bo-jevati se ž njim. To je bil prvi ognjeni krst. Od tega trenutka me je vsa bojajzi-vost minila. Jutri poidemo zopet in tako bomo poskušali sleherni dan svojo srečo, dokler me kroglica ne zadene. Vreme ima-mo mokrotno, zmeraj pomalem prši in sli-

ni. Ljudje, vešidel analfabeti, so šele zdaj spoznali, da je vojna, in vsi prestrašeni gledajo ogromne čete, ki marširajo noč in dan skozi vasi in ki vse, kar se dobi, po-kupijo, tako da zadnji niti krompirja ne do-bijo. Ko gleda človek te nepregledne čete, si nehote misli, da je izguba tisoč, deset tisoč mož pri tej brezštevni armadi brez pomena. Če pade eden, deset ali sto, prava reč. Za vojno, za njen uspeh res da nima pomena. Če pade eden, deset, sto, prava či, koliko žalosti se občuti doma za vsa-kega, ki pade na bojnem polju. — Zem-lja je videti rodovitna, ljudje pa precej premožni. Le mestoma so pečene plano-te, široke tukaj nekaj kilometrov, tam pa zopet le nekaj metrov, pokrite s prijetnim rumenim peskom, mestoma po 2 metra na globoko.

Domače vesti.

Kako hrabro se bore naši vrli sloven-ski lovci. C. kr. dopolnilni kader 7. lov-skega bataljona na Vrhniki nam p. šilja: Za časa ruskega umikanja so zasedle ruske zadnje čete dobro izdelane jarko z gostimi mrežami in drugimi ovirami. 7. lovski ba-taljon je dobil povelje, da prepodi kakor krite skrite Rus: iz teh postojank. V noči od 12. do 13. decembra je napadlo 61 mož pod vodstvom že s srebrno hrabrostno ko-lajno odlikovanega enoletnika, četovodje Mačka, omenjene postojanke. Ker s tel-č-jaki ni bilo mogoče priti naprej, so jih vrgli lovci stran in se splatili samo s puškami oboroženi skozi žične mreže. Ko so rusi na drugo stran, on napadli, četudi so Rusi grozno streljali, Kranjci z glasnimi Hura! in Živio! klici rusko postojanko. Rusi, misleč, da jih je bogve koliko napadlo, so se vdali. Ruski poveljnik se je jokal, ko mu je neki lovec odpasal sabljo in je rekel, da se sra-muje, da je ujel »tako malo Avstrijcev toliko Rusov. Kajti prej omenjenih 61 mož je ušlo cel ruski bataljon, 276 mož z enim polkovnikom, enim majorjem 4 drugimi častniki in z dvema strojnima puškama. Na-slednji dan si je general ogledal zavzeto postojanko in je rekel: »To je neverjetno, kaj takega naredi samo avstrijski lovci!« Četovodja Maček je bil predlagan za »zato, več drugih za srebrno hrabrostno kolajno. Po izpovedbah vračajočih se ranjencev in bolnih, vlada med vrli slovenski lovci v vsakem oziru najboljšo razpoloženje in pri vsaki bitki morajo častniki vojakom brani-ti ker hočejo vsi vedno naskakovati z bajone-tom. Kaki vojaki so naši lovci, kaže ime, ki so si ga pridobili. Skupno z 20. lovci in s pešpolkom 17. se imenujejo jeklena hr-btenica železnega kora.

Josip Rijavec poje na dobrodelnem kon-certu ženske podružnice v s r e d o najno-vejšo slovenske samospeve, med temi dva Lajevicova, ki sta še v rokopisu. Ostali so ljubki samospevi in našemu občinstvu še delpma znani iz prejšnjih koncertov. J. Rijavec je študiral petje napreje dve leti pri koncertnem mojstru Mateju Hubadu v Ljub-ljani in nato tri leta na glasbeni akademiji na Dunaju. Z izredno velikimi uspehi je na-stopil dosedaj na Dunaju, Ljubljani, Gorici, Trstu, Puli, Kranju itd. Posvečil se bo operi, a kot koncertni pevec izpolnjuje svojo na-logo, da pokaže občinstvu slovensko mo-derno glasbo, v prvi vrsti Lajevica, ki je njen glavni zastopnik. Vsa, tudi najstrožja kritika, se o njem kaj laskavo izraža. Hvali njegov krasni in močni tenor, pa tudi nje-govo krasno interpretacijo. Zapoje nam pa tudi iz svojega opernega repertoarja, kar obeta biti tudi poseben užitek. Skupno z gđc. C. Medvedovo pa za pojeta k koncu krasen dvospev iz opere »Karmen«.

Koncert je dobrodelen, saj je ves dobiček namenjen v pokritje izdatkov božičnice, s katero je obdarila naša neutrudljiva ženska podružnica revno slovensko mladino v Trstu.

O ranjenih, odnosno bolnih vojaki. V mestno bolnišnico so bili sprejeti črnovoj-niki Andrej Brajnc, Valentin Kukunja in Ar-gimir Umek, Bostijan Pagnut od 97. peš-polka, Marij Meniš od 37. pešpolka, orož-nik Anton Pobega, Virgilij Vouk od 97. peš-polka, Blaž Blažič od 47. pešpolka, Nazarij Zach od sanitetnega oddelka št. 9, Vincenc Ukmar od 87. pešpolka, Ivan Miškuš od 5. domobranskega pešpolka, Henrik Fonda od 20. lovkega bataljona, Ivan Majcen od 5. domobranskega pešpolka, Peter Bandelj od 97. pešpolka, Jurij Kramar od 6. honved-skega pešpolka, Josip Kaslik od 93. peš-polka, Ivan Haydn od 29. honvedskega peš-polka, Mihael Mandel od 20. pešpolka in

Dejal je: »Kaj ste vendar imeli, jaz vas nisem razumel. In vi me popolnoma napa-čno umevate, to je gotovo. Vi kraljujete v mojem srcu, kakor madona na oltarju, vzvišena, brez madeža, nedosegljiva. To-da postali ste mi življenska potreba. Gle-da-ti moram vaše oči, slišati vaš glas, ču-titi moram, da mislite name. Bodite mi prijateljica, sestra, moj anđel!«

Položil ji je roko okoli pasu. Hotela se mu je nalahno izvit, toda med koraka-njem jo je nalahno privil k sebi.

Ze sta čula konja, kako sta ruvala per-je z grmovja.

»O, ne ločiva se še,« je dejal Rudolf, »samo se trenutek!«

Vlekel jo je za seboj k malemu ribniku, v čigar vodi se je zrcalilo trstje. Vele cvetice so rastle vse naokoli. Pri šumu njiju korakov so jele žabe skakati z obre-žja v vodo.

»Ne delam prav, ne delam prav,« je po-najavljala Ema. »Blazno je, da vas poslu-šam.«

»Zakaj?« Ema . . . Ema . . . »

»O, Rudolf,« je dejala tiho mlada žena in se naslonila na njegovo ramo. Nato je naglila nazaj svoj beli vrat, globoko je vzdihnila, volja jo je zapuščala, vsa tre-šoča si je pokrila z rokama obraz, lotila se

Pavel Lutao od 19. pešpolka. — Odpušče-na sta pa bila iz mestne bolnišnice črno-vojnika Josip Siebert in Klement Koll-mann.

Ženska podružnica družbe sv. C. in M. v Trstu
priredi
na praznik, v sredo, 6. januarja 1915

dobrodelen koncert

v veliki dvorani

Narodnega Doma v Trstu.

Pri koncertu sodelujejo: gđc. Cirila Medve-dova — alt, g. Josip Rijavec — tenor, g. Ciril Eržen — klavir, vsi iz Gorice in me-šan oktet. — Začetek točno ob 8 zvečer. Predprodaja vstopnic pri vratarici Narod-nega doma v Trstu.

Nesrečen žepni tat. Včeraj dopoldne se je Marija Lukaševa, ki stanuje v ulici Risor-ta št. 12, ustavila par minut pred reklamni-mi tablami nekega kinematografa in tam ogledovala slike. V tem se ji je približal neki mladi človek in ji lepo izmaknil iz že-pa novčarko, v kateri je imela 6 kron dro-biža. Lukaševa je pa to takoj opazila in je nemudoma pozvala redarja ter mu pokazala tatu, kater-ga je redar aretirat in odvedel na policijski komisariat v ulici dei Bachi, kjer je aretirani uzmorjč povedal, da je 19-letni težak Josip Gulič, ki prenočuje na ljud-skem prenočišču v ulici Gaspare Gozzi. — Novčarke pa ni imel več pri sebi, ker jo je vrgel proč, ko je videl, da Lukaševa kliče redarja.

Tat, ki si je sam nastavljal past. Bilo je zvečer, na dan novega leta. Vladimir Lavrič je bil šel v kavarno Bizantino v ulici della Barriera vecchia. Odložil je bil suknjo in klobuk, posrkal črno kavo in potem pregle-do-val razne liste in revije. Ko se je pa tudi tega naveličal, je vstal, da bi šel domov. A čakalo ga je neljubo presenečenje: njegova suknja, vredna 50 kron, je bila odšla iz ka-varne že prej — razume se: odnesel jo je bil nepoznan uzmorjč. Lavrič je moral do-mov brez suknje in nikdar več bi je ne bil dobil nazaj, kakor bi bil tudi uzmorjč vedno ostal nepoznan, če bi ne bil preveč računal na svojo namišljeno prebrisanost. — Včeraj dopoldne je Lavrič zopet pre-mišljal o neljubem dogodku: Težko se mu je zdelo, da bo moral dati drugih 50 kron za suknjo. In glej: ravno v istem, ko je to premišljal, je prišel k njemu neki človek in mu rekel:

— Čujte! Saj so vam prednočnim v ka-varni Bizantino ukradli suknjo, kaj ne?

— Žalibog, da so mi jo! — je odvrnil Lavrič.

— Vidite, jaz vam pa lahko poskrbim suknjo nazaj, oziroma vam lahko povem, kje da je.

— Kaj res? Kako pa vi to veste? — je vprašal Lavrič, na kar je oni odvrnil.

— Ej no! Vem. kdo vam jo je ukra-del . . . pa tega vam ne povem, in vem tudi kje jo je tat prodal . . . in vam povem, če . . .

— No, kar povejte — ga je obodril Lavrič.

— No, če mi daste pet kron! — je za-ključil oni človek.

In Lavrič mu je rekel, da je s tem pred-logom zadovoljen, ter mu obljubil, da mu da pet kron takoj, ko mu oni pove, kje je suknja. Slednjič sta se zmenila, da se uro pozneje snideta v ulici dei Solitario, kjer bo oni človek pokazal Lavriču, kje da je nje-gova suknja. Lavrič se je uro pozneje res podal na sestanek, a prej je še obvestil o tem nekega redarja. Oni človek je potem pokazal Lavriču neko trgovino s ponošenimi oblekami in mu zatrdil, da je tat prodal suknjo v tej trgovini. V tem je pa pristopil redar, ki je onega človeka povabil s seboj na policijski komisariat v ulici dei Bachi, kjer so ga spoznali za 19letnega slaščičarja Gvidona Corazza, ki je doma iz Vidma v Italiji in stanuje tu v ulici Piccardi št. 11. — Obenem so pa poiskali v trgovini, ka-teroj je bil Corazza pokazal Lavriču, in res so tam našli Lavričovo suknjo. Lastnica te trgovine je pa povedala, da je suknjo pro-dal — Corazza.

Darovi.

— Gostilničar Mihelj pri Sv. Soboti da-ruje za C. M. D. K. 5. Denar hrani uprava. — Za Božičnico so nadalje darovali gg.: Petka 20 K, Kristijan Dejak 20 K, Josipina Milovčič 5 K, Miroslav Fischer poslal 19 K,

je je sladka omotica, in vdala se mu je popolnoma . . .

Ko se je zopet vzbudila iz razkošja, so leglo na zemljo večerne sence. Poslednji solnični žarki so prodirali skozi drevje in so jo slepili. Tupatam se je zasvetilo na tleh, v zeleni daljavi je vladala globoka tišina. Zdelo se je, kakor da se spušča z dreves nekaj blažen mir. Čutila je, kako močno ji je bilo srce in kako hitro se je pretakala kri po njenih žilah. Nato je za-ču-la v daljavi, z grlica onkraj gozda, za-teg-njen, hripav vzkipl, in prilsuškalo je, kakor da bi bila godba, katere zvoki so se mešali z zadnjimi tresljaji njenih raz-burjenih živcev. Rudolf je imel cigaro v u-stih in je s svojim nožem popravljal eno izmed uzd.

Jezdila sta po isti poti zopet v Yonville. Na cesti je še spoznala sledi njiju konjev. Ugledala je ravnoste grme, tu je ležalo še prejšnje kamenje ob cesti. Nič se ni izpre-menilo, in vendar se ji je nekaj pripetilo, kar je bilo zanjo važnejše, kakor če bi se bile premaknile gore. Rudolf jo je od ča-sa do časa prijemal za roko in poljubljal. Bila je krasna na konju, nežna, vitka in ravna; s kolenom naslonjena ob grivo, se

katere so darovali: Mir. Fischer, c. k. ko-misar v Krku 8 K, Josip Kačaff fin. nadresp. 3 K, Josip Szponar K 2, Andrej Kršanac 2 K, J. Černe 1 K, O. Sambl 1 K, Anton Kavrečič 2 K, Ant. Grion 1 K, vsi nadstražari, Premerstein, gozdar 2 K, Ferluga, pot- učitelj 2 K, sestre Abram 6 kron. Prišerna hvala vsem!

ČEŠKO-BUDJEVIŠKA RESTAVRACIJA (Bosakova uzorna češka gostilna v Trstu) se nahaja ulici delle Poste šte. 14, vhod v ulici Giorgio Galatti, zraven glavne pošte. Slovenska postrežba in slovenski jedilni listi.

MALI OGLASI

so računajo po 4 stot. besedo. Mestno tiskano besedo se raču-najo enkrat več. — Najmanjša: pristojbina znaša 40 stotink.

Mehlovana soba zračna, so odda takoj v najem gospodu ali gospici v ulici Commerciala št. 11, III. nadst. 4000

Odda se solnčna soba z dvema posteljama v ulici Belvedere 12, vrata 15. 4015

Mehilirana soba se odda takoj gospodini ali priletni ženi. — Ulica Alfieri 17, vrata 5, prvo nadstropje. 4016

Gostilna „Pri Betejlici“ v TRSTU, ulica Belvedere št. 7

Priznana najboljša in najcenejša kuhinja. Pristna domača in tuja vina.

Zaloga dalmatinskega vina

lastnega pridelka iz Jesenic pri Omišu

Filip Ivanišević

ulica Torre bianca 18, Telefon 14-05

Prodaja na drobno in na debelo.

Gostilna-Buffer v ul. Nuova št. 9, v ka-teri toči svoja vina prve vrste.

AGO čevlji brez šiva-nja in žbljev :: Izvršuje edinc le

FRAN CINK V TRSTU ulica Cecilia št. 12

Izvršuje tudi vsako drugo naročilo točno. Na zahtevo pride tudi po naročilo izven me-sta. Delo solidno. - CENE ZMERNE.

Fratelli Rauber

Trst, ul. Carducci 14 (ex Torrente)

Zaloga ustrojenih kož

Velika izbira potrebščin za čevljarje. - Specijaliteta potrebščin za sadlarje.

Prodajalnica ur in dragocenosti

G. BUCHER (ex drag. Drag. Vekjeta)

Trst (nasproti prejšnji prodaj. D. Vekjet)

Bogati izbor zlatanine, srebrnine, dragoce-nosti in žepnih ur. Kupnje in menja staro zlato in tudi srebro z novimi predmeti. Sprejema naročbe in popravila vsakovrstne srebrnine, zlatanine, kakor tudi žepne ure.

Dr. PEČNIK

Dr. PETSCHNIGG

TRST, VIA S. CATERINA ŠTEV. 1.

Zdravnik za notranje (splošne) bolezni 8-9 in 2-3 in specialista za kožne in vodne (spolne) bolezni 1-4 in 7-7½

je zdelo v svežem zraku in v žarkih zaha-jajočega solnca kakor oblita od rožnate sape.

Ko sta dospela v Yonville, sta dirjala z večjo hitrostjo po tlaku. Ljudje so odpirali okna, da bi ju videli.

Pri večerji je pripomnil njen soprog, da ji je ta ježa dobro dela. Zdi se, da ni čula teh besed, naker je popražala po njegovih bolnikih. Nato je naslonila komolec poleg svojega krožnika, ki je bil z leve in desne obzaren od dvojnih sveč, brlečih na mizi.

»Ema,« je dejal Karel.

»Kaj je?«

»Ah, šel sem danes popoldne mimo Aleksandra . . . poseduje kobilu, ki je še precej lepa, samo kolena so nekoliko po-praskana. Gotovo mi jo prepusti za sto tolarjev . . .«

Po kratkem presledku je pripomnil: »Menil sem, da te razveselim z njo . . . vzem sem jo . . . kupil sem jo. Ali si zado-voljna, povej mi?«

Priredila je z glavo. Čez četrt ure je vprašala: »Ali odideš nocoj še z doma?«

»Da. Čemu vprašaš?«

»O, zdelo se mi je samo, ljubi prijatelj.«

Čim jo je Karel zapustil, se je napotila gori v svojo sobo.

PODLISTEK

Madame Bovary Roman. - Spisal Gustave Flaubert.

Stopila sta s konjev in Rudolf ju je pri-vezal k drevesu. Ema je stopala pred njim na poti, poraščeni z mahom in razru-vani od koles. Njena dolga obleka jo je ovirala pri hoji, dasiravno si je z roko dr-žala vlečko. Privihala si jo je še višje in Rudolf je opazoval njene bele nogavice med čevlji in obleko, kakor da bi bile del nje same.

Ustavila se je, rekoč, da je trudna.

»Le še nekoliko poguma,« je odgovoril, »še kosček poti!«

Čez nadaljnih sto korakov se je zopet ustavila. Pod njenim pajčolanom se je zdel njen obraz kakor obzaren od modrega sveta.

»Kam greva?«

Ni odgovoril. Dihala je naglo in težko. Rudolf je zrl okoli sebe in si je grizel ust-nice.

Dospela sta na odprt prostor, kjer so se nahajala posekana drva in sta sedla na

neko deblo. Rudolf je jel govoriti o svoji ljubezni. Ni vznemirjal Eme naravnost s kakim razkritjem, marveč je govoril mir-no, resno in melanholično.

Ema ga je poslušala povešenih očeh in je s koncem svojega čevlja risala črte v me-hka tla. Ko je izgovoril besede: »Najina usoda je odslej tesno zvezana,« je naglo odvrnila: »O ne, to ni mogoče! To vendar veste!« Vstala je, da bi odšla. Toda on jo je prijel za roko.

Ustavila se je zopet, ga nekoliko minut opazovala z ljubeznjivimi, solznimi očmi in je dejala nato živahno: »Ni